

Svedectvo jedného švajčiarskeho pútnika o kapucínoch v Miláne Dokument 1.14

Poznámky z denníka Sébastiena Werro z apríla 1581

Krátko predtým, ako prví kapucíni vydajú cez Alpy, aby sa po prvýkrát usadili na nemecky hovoriacom území, opisuje jeden pozorný pútnik život a pôsobenie bratov v Miláne. Sébastien Werro (1555 – 1614) bol od roku 1580 mestským farárom vo Fribourgu, v r. 1697 sa tu stal prvým kanonikom kapituly a ako generálny vikár a administrátor tri roky viedol diecézu v Lausanne. Ohnivý obhajca starej viery a spoluzakladateľ jezuitského kolégia podnikol v r. 1581 púť do Ríma a Jeruzalema. Cestou pobudol týždeň v Miláne (15 – 21. apríla), kde mu poskytol prístrešie kardinál Karol Boromejský. Dojmy zo svojej cesty zachytil v denníku. Latinské poznámky potom preložil a spracoval Werro doma do nemčiny. Jeho správa opisuje život kapucínov v tej provincii, ktorá sa práve vtedy chystala poslať prvých priekopníkov na „Implantatio ordinis“ (začleňovanie reholí) do nemecky hovoriaceho Švajčiarska.¹

2268 Duchovných v Taliansku je veľa. Je ich viac ako v iných krajinách. Keď majú ísť urobiť niečo mimo svoj kláštor, tak idú vo dvojiciach, aby nikdy nebolo vidieť na verejnosti len jedného osamote.

Pokiaľ ide o nových kartuziánov – volajú sa kapucíni – v Miláne im postavili kláštor.² Kapucíni vedú svätý život, žijú celkom utiahnutí pred svetom³ a okrem kostola a príbytku so záhradou nevlastnia nič iné. Každý má svoju vlastnú celu, kde si môže čítať, modliť sa a odpočívať. Nikdy nezamykajú dvere, takže každý môže vojsť tak často, ako chce; preto tiež nepotrebujú na dverách zámky. Cely sú malé a úzke. K nim sú pridružené ešte ďalšie miestnosti, ktoré vyzerajú rovnako, no sú však neobývané. Ak jeden z bratov ochorie, pripraví sa mu tam lôžko. Na dverách každej cely je pripevnený obraz anjela a verš zo Svätého Písma o pohrdaní svetskými vecami. O každú celu sa tak stará nejaký anjel, ktorý ju má pod svojou ochranou. Keď príde na návštevu arcibiskup, tak aj jemu určia takú istú komôrku alebo celu.

Knižnica alebo miestnosť s knihami je malá a skromná. Odev pozostáva z drsnej, lacnej látky so zašpicatenou čiapkou alebo kapucňou. Nepotrebujú košeľu a s výnimkou vreckoviek ani iný tkaný (spodný) odev. Posteľ predstavuje slamené vrece. O jedlo a pitie chodia žobrať od domu k domu. Čo im dajú, to s vďakou príjmu. Keby ale niečo zvýšilo na ďalší deň, dajú to chudobným. Pretože na pozajtra si neponechajú nič. Pijú víno, ak nejaké majú, inak sa uspokojia s vodou.⁴

Keď musia cestovať z miesta na miesto, nepoužívajú kone. Či za dažďa alebo horúčavy, vždy sú na cestách pešo. Pri jedle nemajú na stole žiadny obrus, ale každý používa na ústa obrúsok. Pred každého jedného sa jedlo podáva zvlášť.

1 Z prameňov: Der Geschichtsfreund 84 (Stans 1929) 268 – 269, odtiaľ je aj originál textu. O autorovi: HBL 7, 496 – 497. Správa je v starom helvétskom spisovnom jazyku, ktorý je veľmi podfarbený dialektom. Do modernej nemčiny ho preložil Ferdinand Fuchs zo Švajčiarskej provincie.

2 Ide o prvé usadenie sa v meste: S. Vittore all'Olmo, kde bratia žili v rokoch 1542 – 1805.

3 Pol storočia od začiatku reformy ešte vždy udivuje láska bratov k tichu a samote, že pozorovateľ ich môže prirovnať ku kartuziánom. Werro pozná už zo svojej milovanej vlasti Brunov pustovnícky rád. Nasledujúca správa však tento dojem relativizuje: bez majetku, s otvorenými dverami aj pre návštevy, putovanie a žobranie by boli nemysliteľné vo freiburskom Valsainte.

4 Pozorovanie zodpovedá textu z diela Konstitutionen z 1536, n. 52.